

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II -2 У. 171/12
06.12.2012. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Томислава Медведа, председника већа, Драгана Јовановића и Десе Симић, чланова већа, са судским саветником Сандром Газетић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиле А.А. из ..., ... број ..., коју заступа адвокат Тодор Крстић из Ниша, Вождова број 24/4, против туженог Министарства рада и социјалне политике Републике Србије, ради поништаја решења број 118-00-8/20/2010-05 од 02.12.2011. године, у предмету престанка радног односа, у нејавној седници већа, одржаној дана 06.12.2012. године, донео је

ПРЕСУДА

Тужба се **ОДБИЈА**.

Образложење

Оспореним решењем, донетим у извршењу пресуде Управног суда II -2 У. 22943/10 од 22.09.2011. године, а које је коначно у управном поступку, ставом 1. диспозитива, утврђује се да тужилци, нераспоређеном државном службенику, престаје радни однос у Министарству рада и социјалне политике Републике Србије закључно са 20.05.2010. године. Ставом 2. диспозитива, одређено је да је

тужиљи исплаћена отпремнина у износу од 544.787,88 динара дана 20.05.2010. године.

Тужила је поднела тужбу Управном суду 04.01.2012. године, којом оспорава законитост решења туженог због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права и повреде правила поступка. Наводи да је погрешна констатација у образложењу оспореног решења да је Управни суд пресудом II -2 У. 22943/10 од 22.09.2011. године, вратио предмет туженом на поновни поступак и одлучивање. Указује да није решено претходно питање које се односи на нераспоређеност, а на шта је указивано наведеном пресудом суда. Посебно указује да јој радни однос није могао престати 20.05.2010. године, јер је оспорено решење донето 02.12.2011. године. Предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима из образложења оспореног решења и предложио је да Суд тужбу одбије.

Решавајући овај спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби чл. 33. ст. 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр 111/09) и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом чл. 41. ст. 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, као и увидом у списе предмета Управног суда II-2 У. 25403/10, нашао да је тужба неоснована.

Према оцени Управног суда, правилно је одлучио тужени орган, поступајући по примедбама изнетим у пресуди Управног суда II -2 У. 22943/10 од 22.09.2011. године, када је оспореним решењем од 02.12.2011. године, коначним у управном поступку, ставом 1. диспозитива, утврдио да тужили на основу одредбе члана 131. став 1. тачка 3, члана 132. и члана 140. Закона о државним службеницима („Службени гласник РС“, број 79/05...104/09), по сили закона престаје радни однос закључно са 20.05.2010. године и ставом 2. диспозитива, да је тужили на основу одредбе члана 158. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05...54/09), исплаћена отпремнина у износу од 544.787,88 динара дана 20.05.2010. године.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је тужила решењем Министарства рада и социјалне политике Републике Србије,

број 112-01-90/47/2010-05 од 06.05.2010. године, остала нераспоређена почев од 19.03.2010. године, као и да је Жалбена комисија Владе Републике Србије, решењем број 112-01-00336/2010-01 од 24.06.2010. године, одбила жалбу тужиље, да је стога решење о нераспоређености од 06.05.2010. године постало коначно и извршно, јер је у истом констатовано да жалба не задржава извршење решења. Пресудом Суда II-2 У. 25403/10 од 06.12.2012. године, одбијена је тужба тужиље изјављена против решења Жалбене комисије Владе Републике Србије, број 112-01-00336/2010-01 од 24.06.2010. године, па је стога неоснован навод тужбе да није решено претходно питање које се односи на нераспоређеност.

Са наведених разлога, тужени орган је у складу са одредбом члана 131. став 1. тачка 3. Закона о државним службеницима и члана 158. Закона о раду, донео одлуку да тужиљи, као нераспоређеном државном службенику престаје радни однос у Министарству рада и социјалне политике Републике Србије закључно са 20.05.2010. године, са исплатом отпремнине, а што је у складу са правним ставом усвојеним на Седници свих судија дана 19.11.2012. године, да је решење о престанку радног односа државног службеника по сили закона декларативног карактера, да се ово решење доноси искључиво након престанка радног односа државног службеника и њиме се утврђује разлог због кога је радни однос престао и дан када је радни однос престао.

Стога је неоснован навод тужбе да јој радни однос није могао престати 20.05.2010. године, јер је оспорено решење донето 02.12.2011. године, будући да се оспореним решењем констатује престанак радног односа који је већ наступио по сили закона пре доношења решења, са истеком задњег дана временског периода у којем је имала утврђен статус нераспоређеног државног службеника, што значи да је правилно утврђен разлог и датум када је престанак радног односа наступио.

Управни суд је овај спор решио без одржавања расправе, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, будући да предмет спора не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, а што је овај суд могао да цени на основу стања списка предмета без одржавања јавне расправе.

По оцени суда, оспореним решењем туженог органа није повређен закон на штету тужиље, па је суд, на основу члана 40. став 2. Закона о управним

споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), одбио тужбу као неосновану, одлучујући као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

дана: 06.12.2012. године, II-2 У. 171/12

Записничар
Сандра Газетић,с.р.

Председник већа-судија
Томислав Медвед,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СЂ